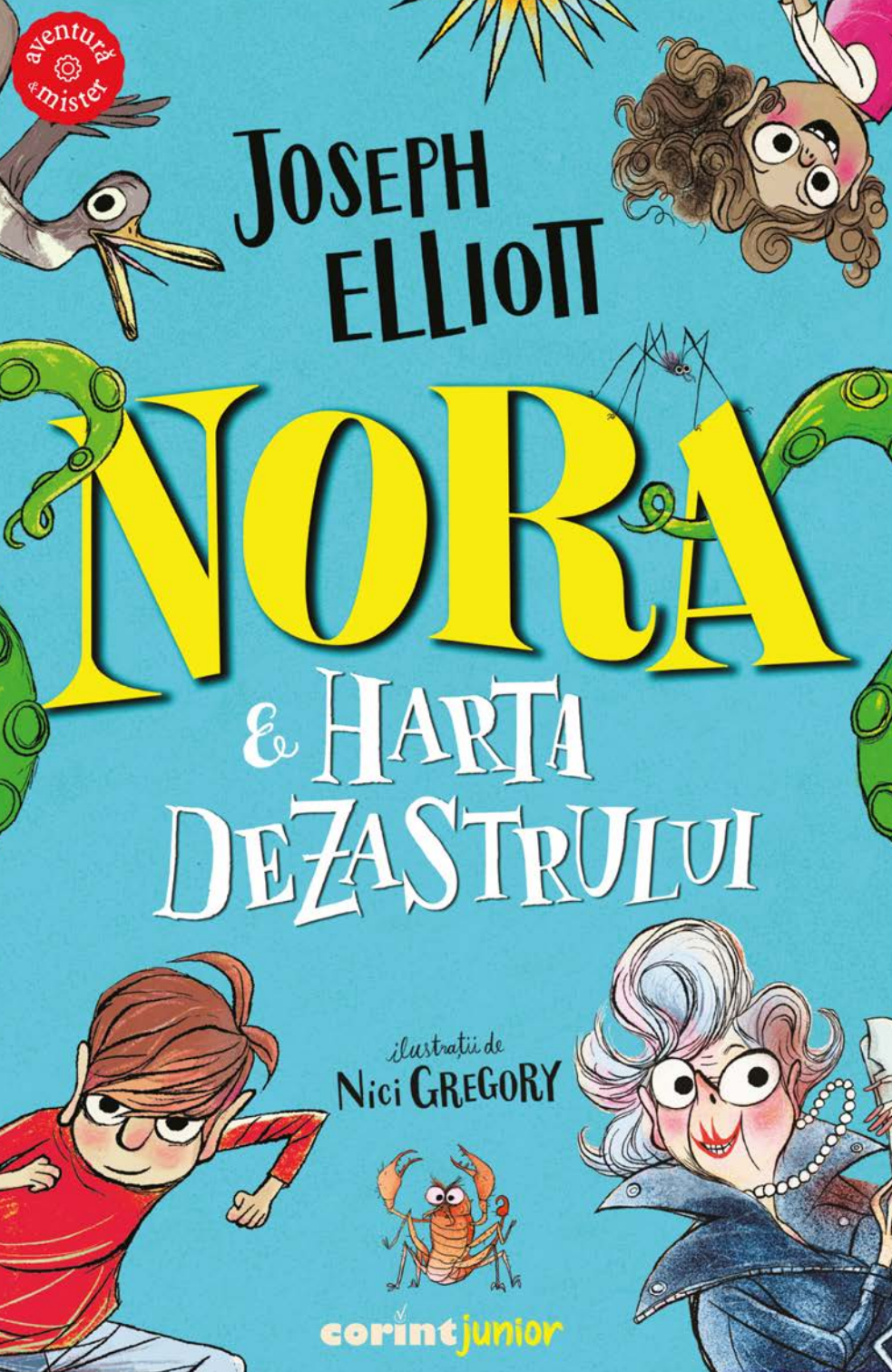

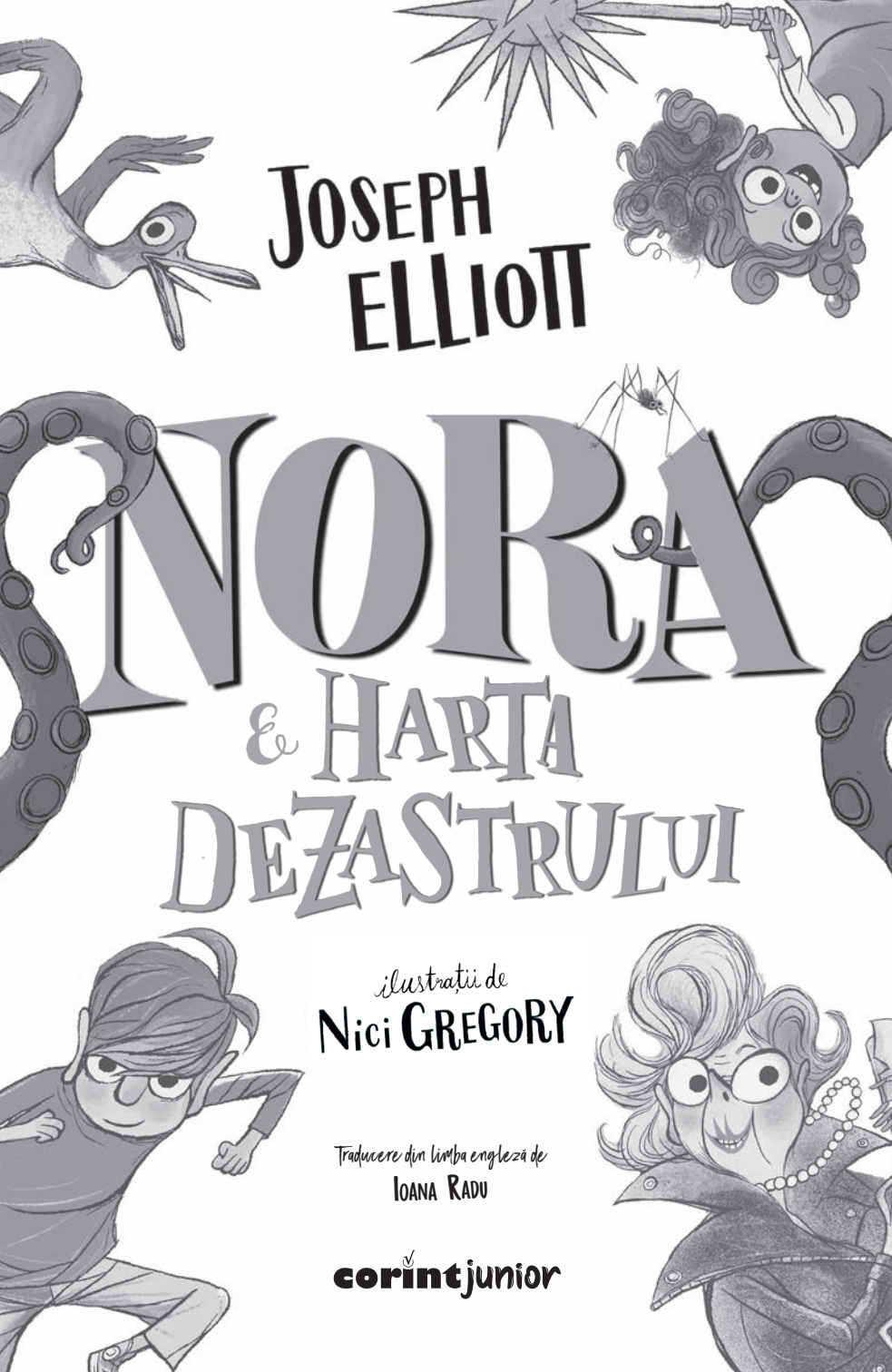
JOSEPH
ELLIOTT

NORA

& HARTA
DEZASTRULUI

ilustrații de
Nici GREGORY

corint junior

JOSEPH
ELLIOTT

NORA & HARTA DEZASTRULUI

ilustrații de
Nici GREGORY

Traducere din limba engleză de
IOANA RADU

corint[✓]junior

Alo! Ce crezi că faci?

Da, cu tine vorbesc.

Am zis eu că poți să citești cartea asta? Nu, absolut deloc. Așa că scoate-ți năsucul ăla murdar de unde nu-ți fierbe oala și oprește-te **CHIAR ACUM** din citit.

Ăăă, de ce ai dat pagina?? Parcă ți-am spus să dispari?!

Deci, dacă tot ai de gând să rămâi pe aici, poate ar fi mai bine să-ți spun câte ceva despre mine. Nu sunt totalmente lipsită de maniere, știi, ca *alții* pe care-i cunosc (adică tu).

Mă cheamă Nora. Locuiesc în căsuța de pe deal. Probabil că ai trecut pe lângă ea și mi-ai admirat mușcatele. Dacă n-ai făcut-o, atunci ar trebui s-o faci, pentru că sunt spectaculoase.

După cum vezi, sunt foarte ușor de îndrăgit și incredibil de șarmantă. Ce mai vrei să știi?

Poftim? Vrei să știi câți ani am?!

Nu mă poți auzi, dar HiPerVenTiLez.

N-ar trebui să pui asemenea întrebări NEPOLITICOASE, așa că nu am nici cea mai mică intenție să-ți răspund. Îți spun doar atât: poate că sunt bătrână, dar nu sunt una dintre băbuțele alea drăgălașe și cumițele pe care le vezi tu la televizor, croșetând nonstop. Oh, nu, dacă m-ai putea vedea acum, probabil că ai spune ceva de

genul: „Uau, ce tare ești! Îmi place coafura ta. De unde ți-ai luat geaca aia de piele? Nu-i un pic cam devreme să bei piña colada¹?” etc.

Dap, o astfel de *bătrână* sunt eu.

Iar acum, că știi câte ceva despre mine (iar pe mine nu mă interesează câtuși de puțin persoana ta), îți sugerez să nu mai vorbim niciodată. Deci, poți închide cartea chiar acum și putem să ne vedem amândoi de drum.

Sfârșit.

¹ Cocktail dulce, pregătit cu rom alb, cremă/ lapte de nucă de cocos și suc de ananas (n. red.).

Cred că îți bați joc de mine...

DE CE MAI EȘTI AICI?!

Tocmai mă pregăteam să-mi fac bucle și să mă duc la cazinou.

Bineee, de acord! DE ACORD! Ai câștigat runda asta, mucosule. Dacă nu te oprești din citit, probabil că va trebui să continui să vorbesc. (Nu te strădui prea tare să înțelegi logica a ceea ce am spus, ca nu cumva să-ți explodeze creierul!)

Uite cum facem: o să-ți spun o poveste, dar va fi toată numai despre MINE. Primul lucru pe care trebuie să-l știi despre povestea asta este că ea e absolut, complet și irevocabil, 100% jur-pe-roșu-să-nu-mai-fac-vreun-pârț-vreodată adevărată. Sunt câteva fragmente, pe la mijlocul ei, când o

să spui: „Da, sigur, pe bune, Nora, asta chiar n-are cum să fie adevărat”, dar îți promit că AȘA A FOST. Poate că sunt în multe feluri, dar minci-noasă eu sigur nu sunt.

→ Nu știu exact de ce am vorbit ca Yoda. Nici Jedi eu nu sunt.

Povestea asta începe cu o fată, un băiat și o femeie fermecătoare un pic mai în vârstă (adică eu), care a fost de acord, în mod prostesc, să aibă grijă de ei.

Sunt convinsă că acum te întrebi cum de eu – o femeie inteligentă și independentă – am ajuns să am grijă de doi viezuri mici și enervanți. Ce să zic, sunt nepoții mei, așa că n-am prea avut de ales. Tehnic, sunt *strănepoții* mei, dar asta ar însemna să recunosc că sunt *străbunică*, iar acest lucru mă face să par **îngrozitor** de bătrână, așa că mai bine nu intrăm în detalii.

Copiii sunt ai nepotului meu, Liam. Liam e un tânăr artist *foarte* talentat, care a trebuit să plece la Stockholm ca să discute despre o expoziție la o

galerie de artă super-fițoasă. Lui nu pot să-i spun niciodată nu, așa că, atunci când m-a rugat să am grijă de Atticus și Autumn pentru câteva zile, normal că am spus da – o decizie pe care aveam s-o regret. De multiple ori.

— Ce căutați aici?! am întrebat eu în dimineața în care Liam și Niko au venit să-i lase la mine pe copii.

 Acum m-am întors înapoi în timp, la momentul în care începe această poveste. Ține și tu pasul!

— Ai fost de acord să ai grijă de copii, mai știi? mi-a spus Liam.

Sigur că știam, dar mă gândeam că dacă mă prefac c-am uitat, poate-i fac să se răzgândească.

— Dar Mavis are un jacuzzi nou și m-a invitat la ea la o baie cu bule și covrigi, m-am plâns eu.

A urmat un moment stânjenitor, timp în care nimeni nu a vorbit. Liam s-a uitat mâhnit la Niko.

— Bine, bine, haideți înăuntru! am spus eu în cele din urmă.

S-au înghesuit cu toții în holul meu minuscul.

— *Efharistó*, Yaya Nora, îți mulțumesc, a spus Niko și m-a pupat pe ambii obraji. (Niko e soțul lui Liam. E 50% grec, 50% iranian și 100% splendid.) Nu uita, lui Atticus nu-i place porumbul dulce, Autumn e alergică la cuie, iar noi avem o regulă strictă „fără ecrane după ora 19.00, a mai spus Liam, în timp ce așeza două valize mari la baza scărilor.

— Da, da, da, i-am răspuns eu, fără să fiu atentă la ce zicea de fapt.

Cât îl ador eu pe Liam, dar chiar îi place să se streseze!

— Bine, eu trebuie să plec, altfel o să pierd avionul, a spus el. Ne vedem mâine-seară pe la șapte.

— Hai, plecați atunci! am spus eu, ușuindu-i spre ieșire. Copii, luați-vă la revedere de la tații voștri!

— La revedere, tătiiiiiiiiicilooooooooor! a strigat Autumn, pe tonul ăla enervant, pe care cei mici adoră să-l folosească.

— Pa, tati! Pa, pappá! a spus Atticus, abia ridicând privirea din telefon.

— Nu, eu nu pot să mă mulțumesc cu așa ceva, a spus Niko și l-a cuprins pe Atticus cu brațele sale lungi.

— Mă îmbrățișezi prea tare, pappá!

— Așa se face în Grecia. Așa îți arăt cât de mult te iubesc, a mai spus el, apoi l-a pupat zgomotos pe Atticus drept în frunte.

După asta a înșfăcat-o și pe Autumn pentru o îmbrățișare de la revedere.

— Primesc și eu una? am întrebat.

— Normal, Yaya, pentru tine, cea mai mare îmbrățișare.

Niko m-a strâns cu putere în brațe (ceea ce a fost tare drăguț), apoi Liam m-a îmbrățișat și mi-a mulțumit din nou. L-a pupat pe Atticus și l-a îmbrățișat, apoi Autumn i-a dat o îmbrățișare lui Liam, dar după n-a mai vrut să-i dea drumul, așa că a trebuit s-o iau eu din nou în brațe... Practic, au fost o grămadă de îmbrățișări, până când, într-un final, Liam și Niko au făcut o ultimă dată cu mâna și au plecat.

Am închis ușa și, dintr-odată, după tot vacarmul ăla creat de îmbrățișările de la revedere, s-a făcut foarte liniște în căsuța mea. Atticus era din nou pe telefon – care piuia enervant –, iar Autumn alerga de colo-colo pe hol, izbindu-se, din când în când, cu capul de ușa de la intrare.

Stomacul meu a început să se agite, de parcă ar fi fost plin cu creveți care făceau ture de colo-colo pe rolele lor minuscule de creveți. Simțeam că am făcut o greșală. Una mare.

Era prima oară când aveam grijă de doi copii, de una singură. Niko avea o conferință în Birmingham în aceeași zi în care Liam trebuia să fie la Stockholm, și uite așa m-am pricopsit eu cu ei pe cap. N-am reușit niciodată să rețin exact cu ce se ocupă Niko, dar e ceva legat de mediu. Practic, el e unul dintre oamenii ăia care ne vor salva atunci când calota glaciară se va topi și lumea se va duce de râpă, ceea ce – la cum merg lucrurile acum – pare că se va întâmpla mai degrabă mai devreme decât mai târziu.

— Vreau caca, a spus Autumn, făcând niște ochi mari și inocenți la mine, de parcă tocmai îmi mărturisise că mă iubește.

Nu mă păcălesc pe mine ochii ăia.

— Păi, știi unde este toaleta, i-am spus, arătând spre ușa de sub scări.

— Trebuie să mă ștergi la fund după.

Creveții din stomacul meu făceau acum tumbe la viteză accelerată. Sunt prea bătrână și prea respectabilă ca să șterg fetițe mici la fund.

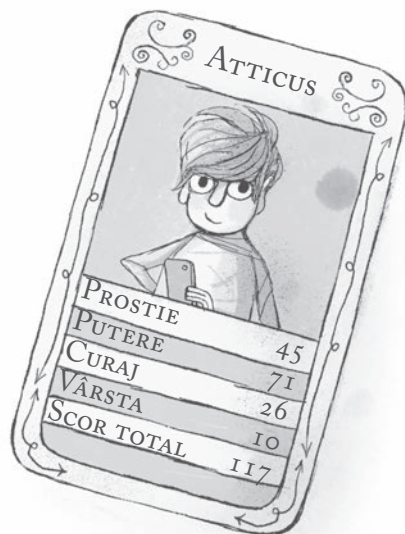
— Nu poate s-o facă fratele tău? m-am uitat eu la Atticus.

Atticus a ridicat privirea din telefon doar cât să clatine încet și chinuit din cap, apoi s-a dus spre sufragerie, unde s-a tolănit pe canapeaua mea cu imprimeu de leopard.

Și cu asta am zis cam tot ce e de spus despre Atticus și Autumn, dar mai fac totuși un rezumat:

Atticus: 10 ani. Plictisitor. Enervant. Mereu pe telefon.

Autumn: 3 ani. Sălbatică. Enervantă. Trebuie s-o ajuți să se șteargă la poponeață.

Acum înțelegi de ce mă îngrozea gândul c-o să petrec tot weekendul cu ei?

Desigur, în acel moment, nu aveam nici cea mai mică idee despre cât de catastrofale urmau să fie următoarele două zile...

➤ *Apropo, acesta a fost un mic amănunt în avanpremieră – ceva care să-ți stârnească interesul, în caz că te-a plictisit partea aia în care nu s-a întâmplat mai nimic, în afară de foarte multe îmbrățișări.*

N-o să intru în toate detaliile (urât mirositoare), dar fii sigur că Autumn a făcut un caca (unul atât, *atât* de urât mirositor. Oare ce mănâncă fata asta?!), iar eu mi-am ținut respirația și am efectuat *atât de* necesara ștergere la fund. Nu-ți face griji, n-am de gând să menționez de *fiecare* dată când cineva din poveste face treaba mare, dar în cazul ăsta am simțit că trebuie. De exemplu, mai există o parte cu foarte mult caca, care apare mai târziu, dar, din nou, o relatez doar pentru că este parte integrantă a poveștii. Dacă mormanele imense de caca îți repugnă, atunci îți sugerez să sari peste paginile cuprinse între 293 și 299.

După aceea, Autumn m-a informat că-i era foame. Dar în loc să-mi spună direct, ca orice copil normal, m-a anunțat dând de perete toate ușile dulapurilor mele de bucătărie și cântând „Biscuiții, unde? Biscuiții, unde? Biscuiții, unde?”, în tot timpul ăsta adulmecând printre rafturi ca un câine la vânătoare.

Terminasem ultimul pachet de biscuiți cu o seară înainte, așa că a trebuit să se mulțumească cu niște crăntănele integrale (care nu i-au plăcut deloc) înmuiate în prune însirobate (care i-au plăcut un pic prea mult). Prunele le promisem cadou de la unchiul Edward, cam acum opt Crăciunuri, iar Autumn le-a găsit pentru că a cotrobăit intens prin debaraua mea plină de te miri ce. Expiraseră de vreo doi ani, dar asta n-a părut s-o deranjeze.

Tocmai își îndesa în gură ultima înghițitură, când s-a auzit o bufnitură puternică la ușa de la intrare. Primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost că s-a întors Liam sau Niko – și mi-a sărit

inima din piept gândindu-mă că există șansa de a le returna deja copiii –, dar niciunul dintre ei n-ar fi bătut atât de tare. De fapt, *nimeni* nu-mi bătuse vreodată atât de tare în ușă, deci era clar că Veștile Nu Erau Bune.

— E cineva la ușă, a zis Autumn, vorbind un pic cam nedeslușit.

Apoi a sughițat și a picat de pe scaun. Am verificat eticheta borcanului cu prune și am descoperit că erau de fapt îmbibate într-un lichior destul de puternic. Greșeala mea.

— Răspunzi și tu la ușă? i-am spus lui Atticus în timp ce o culegeam pe Autumn de pe jos și o propteam la loc în scaun.

Atticus a bombănit și-a oftat, ca să-mi arate cât de tare îl lăsa rece faptul că trebuia să se rupă de la telefon, dar a făcut cum i-am zis. Odată ce vei afla cine era la ușă, vei înțelege că n-ar fi trebuit să las un băiat de zece ani să se ducă să deschidă singur. Din fericire, până a ajuns Atticus acolo, persoana plecase, dar lăsase ceva în urmă...

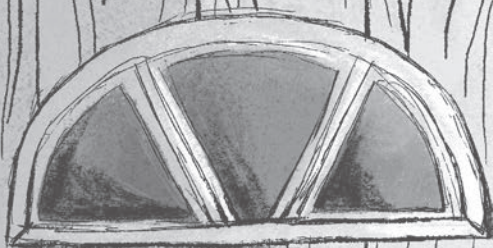
— Ăăă, SB, e ceva pe ușa ta, mi-a zis Atticus din hol.

➤ Așa îmi zice ei mie, „SB”. Vine de la „străbunica”, dar noi nu folosim cuvântul ăsta, ți-aduci aminte, nu? În plus, toate explicațiile astea cam strică tensiunea dramatică a momentului.

M-am dus din bucătărie până la ușa de la intrare. Autumn m-a urmat, lovindu-se de pereți și împiedicându-se de lampadarul din hol. Atticus rămăsese țeapăn lângă ușa deschisă, cu ochii holbați la biletul care fusese înfipt în ea. Cu un cuțit.

Cuțitul era lung cât brațul meu, avea mânerul auriu și lama curbată, iar cineva îl înfipsese adânc în lemn (distrugând total vopseaua). Mesajul care îl însoțea era unul scurt și la obiect. Scria cu litere negre de-o șchioapă:

ȘTIU UNDE LOCUIEȘTI.
ÎNAPOIAZĂ-MI
CE E AL MEU

PÂNĂ MÂINE LA
APUS SAU
VEI SUFERI
CONSECINȚELE.

X

Capitolul 5

Am tras adânc aer în piept. Adevărul. Adevărul... Era momentul să spun adevărul.

În ultimii douăzeci de ani nu vorbisem cu nimeni despre secretul meu, și evident că nu adusesem vorba despre el în familia mea.

— Sunt un..., am început eu. Vedeți voi, chestia e că, pe vremuri, eram...

Doar că nu puteam s-o fac. Nu știu de ce, dar tot nu voiam ca ei să știe. Secretele dețin o putere foarte mare, iar eu nu voiam să renunț încă la acea putere.

→ Sunt convinsă că-ți trece prin cap tot felul de nebunii despre viața mea secretă, dar te asigur că indiferent ce-ți trece prin cap, te ÎNȘELI.

Totuși, trebuia să le spun ceva lui Atticus și lui Autumn.

— Cu mult timp în urmă, am început eu.

— Înainte să se nască dinozaurii? m-a întrerupt Autumn, lingându-se pe degete de zeama lipicioasă de calamar.

— Hai să nu începem din nou! i-am spus eu, după care mi-am dres vocea. Când eram puțin mai tânără decât sunt acum (sau poate chiar mult mai tânără decât sunt acum), am luat un obiect de la cineva și i l-am vândut lui Grizzler, iar acum persoana aceea îl vrea înapoi.

— Vrei să spui că l-ai *furat*? a zis Atticus.

Grozav! Asta-mi mai trebuia – să fiu trasă la răspundere de un țănc de zece ani!

— A fost mai degrabă un împrumut pe termen lung, am spus. Pentru care nu am avut permisiunea persoanei de la care am împrumutat... și nici intenția de a-l returna. Da, bine, l-am furat, dar o merita.

— Pappá spune că furtul este cea mai rea

infracțiune, a spus Atticus.

— Ce să zic, sunt sigură că pappă ăsta al tău și-ar regândi prioritățile dacă cineva l-ar înjunghia în picior cu un hanger ruginit.

 — Asta mi s-a întâmplat odată mie, așa că vorbesc din experiență.

— Și ce ai luat? a întrebat Atticus.

— O hartă.

— O hartă? Adică cum, o hartă a piraților? a zis el.

— Nu, în niciun caz o hartă a *piraților*, am spus eu. O hartă normală, foarte plictisitoare, absolut deloc ca o hartă piraterească.

— Ei bine, trebuie s-o înapoiezi.

— Ți-am zis, de asta suntem aici – ca s-o iau înapoi de la Grizzler.

— Atunci du-te și cere-i-o!

În mare parte, da, ăsta era planul, dar nu era chiar atât de simplu. Vezi tu, mai era ceva ce nu-i spuseseam lui Atticus, și anume că pe vremuri, eu și Grizzler fuseserăm cumva... într-o

relație amoroasă, care nu s-a terminat prea bine. De fapt, s-a terminat atunci când i-am tras un ceainic în cap și l-am dat afară pe fereastra de la dormitor, deci nu sunt chiar persoana lui preferată. Dar nici nu puteam să-l evit la nesfârșit.

— Bine, bine, mă duc, am zis. Ai grijă de sora ta!

Mi-am croit drum prin tavernă – printre ancorele agățate de tavan și rachiul care se revărsa pe jos – și m-am sprijinit de muchia barului, încercând să par atrăgătoare. Faptul că Grizzler a trebuit să se frece la ochi de două ori când m-a văzut țuguindu-mi buzele mi-a dovedit că încă eram șarmantă.

— Sfarmă-Dinți, chiar tu ești?!

— În carne și oase, am răspuns eu.

— Măi să fie!

Grizzler era cam cu zece ani mai tânăr decât mine și îmbătrânise considerabil de când nu ne mai văzuserăm. Dar tot arătos era; de fapt, era chiar mai fermecător ca niciodată. Cozile lui rasta, odinioară negre, se făcuseră gri, iar barba era de un alb imaculat. Inima mi-a bătut mai tare.

Judecând după ceea ce se întâmplase ultima dată când fuseserăm împreună, mă așteptam ori să mă dea afară, ori să-mi pună sabia la gât, așa că m-a luat chiar prin surprindere atunci când a tropăit pe după epavă și m-a îmbrățișat cu brațele lui mătăhăloase.

— Hoașcă bătrână ce ești! mi-a spus el afectuos. Pe unde-ai umblat? Am crezut că, până la urmă, ți-a venit de hac Bestia.

— Nu, nu, nimic atât de dramatic. Am fost ocupată — în mare parte cu creșterea copiilor și vânzarea de flori.

— Acum ești *florăreasă*? a zis el, scuipând cuvântul, ca și cum ar fi fost o insultă. Cum ajunge florăreasă cineva ca tine?

Nu! În niciun caz! Cartea asta nu e pentru tine,
așa că ia-ți mâinile de pe ea! ÎN SECUNDA ASTA.

Nu e absolut nimic interesant înăuntru.

NU este deloc o poveste fascinantă
cu bestii neînfricate, comori pierdute,
lupte impresionante și o gâscă împiedicată.

Așa că lasă cartea deoparte și dispare!

Când părinții lui Atticus
și Autumn îi lasă cu excentrica
lor străbunică, Nora, pentru un
weekend, cei doi își imaginează că vor
avea parte de câteva zile de înfulecat biscuiți
și de jucat pe calculator. Dar, în preajma Norei,
nimic nu merge conform planului...
După ce un necunoscut din trecutul Norei îi pune
un bilet amenințător pe ușă, Atticus și Autumn
sunt luați pe sus într-o aventură palpitantă,
în care încearcă să se ferească de monștri
marini, să evite furtuni cu electropetarde și să
salveze *Gâsca Împiedicată!*

Cum o să se termine, oare, aventura
copiilor alături de haioasa Nora?

ISBN: 978-973-128-909-0

9 789731 289090

www.edituracorint.ro

9+